

sen af sin forklaring (genopfriskning af hukommelsen, gennemlæsning af relevant materiale m.v.).

Sker der i løbet af undersøgelsen væsentlige ændringer i forhold til den orientering, der er givet, bør kommissionen give den pågældende en ny orientering.

Efter *stk. 2* skal undersøgelseskommissionen, efter at bevisførelsen er afsluttet, orientere den pågældende minister eller embedsmand og dennes bisidder om de faktiske og eventuelt retlige forhold vedrørende den pågældende, som kommissionen overvejer at give udtryk for i sin beretning.

Orienteringen behøver ikke at være skriftlig. Orienteringen skal indeholde en angivelse af den bevisvurdering, som kommissionen overvejer at lægge til grund vedrørende den berørte minister eller embedsmands adfærd, og - for så vidt angår embedsmænd, om hvem der kan afgives udtalelser efter § 3, *stk. 2* - de punkter, der eventuelt vil blive gjort til genstand for ansvarsvurdering eller kritik i øvrigt i beretningen.

Orienteringen har til formål at gøre ministre og embedsmænd bekendt med eventuelle belastende vurderinger - det være sig bevisvurderinger, retlige vurderinger eller ansvarsvurderinger -, som kommissionen overvejer at give udtryk for i beretningen, således at de pågældende - inden beretningen færdiggøres - har mulighed for at kommentere den vurdering, som kommissionen overvejer at anlægge vedrørende dem. Orienteringen skal således kunne danne grundlag for den udtalelse, der kan afgives efter *stk. 3*.

Bl.a. på grundlag af den i *stk. 2* nævnte orientering har ministre og embedsmænd samt bisidder ret til at komme med en skriftlig udtalelse om de faktiske og retlige spørgsmål, herunder ansvarsspørgsmål, som undersøgelsen vedrørende den pågældende rejser, jf. *stk. 3*. Der er således ikke adgang til mundtlig procedure.

Undersøgelseskommissionen kan fastsætte en frist for afgivelse af udtalelsen.

Den berørte minister eller embedsmand og den pågældendes bisidder har ikke krav på, at undersøgelseskommissionen iværksætter en høring over indlæg, der er modtaget fra andre berørte ministre/embedsmænd og deres bisidder. Hvis kommissionen finder det hensigtsmæssigt, kan den beslutte at iværksætte en sådan høringsprocedure.

Til § 14

Efter bestemmelsen er det justitsministeren, der skal fastsætte salær og godtgørelse til bisidderne. Beløbet afholdes af statskassen.

Fastsættelsen skal ske efter de takster, der gælder for salær og godtgørelse til forsvarere i straffesager. Undersøgelseskommissionen skal afgive indstilling til justitsministeren om salær og godtgørelse til de enkelte bisidder.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at bisidderen indgår aftale med f.eks. faglige organisationer om betaling af et højere salær end det, der følger af § 14. I så fald er den del af salæret, der overstiger det ovenfor nævnte sædvanlige forsvarersalær, statskassen uvedkommende.

Til § 15

Bestemmelsen regulerer navnlig undersøgelseskommissionens og bisiddernes tavshedspligt.

Efter *stk. 1* har medlemmerne af undersøgelseskommissionen og andre personer, der deltager i undersøgelsens gennemførelse, under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e tavshedspligt med hensyn til enhver oplysning, som de under deres virksomhed får kendskab til. Indebærer et brud på tavshedspligten en overtrædelse af f.eks. straffelovens § 109, vil der kunne straffes efter denne kvalificerede straffebestemmelse.

Det forudsættes, at undersøgelseskommissionen kan udlevere kopi af udkast til protokoltilførsel til den, der har afgivet forklaring for kommissionen, hvis dette findes nødvendigt for at sikre sig, at forklaringen bliver gengivet korrekt i protokollen. Tavshedspligten er heller ikke til hinder for, at en udskrift af den endelige protokoltilførsel udleveres til den, der har afgivet forklaringen, jf. § 9, *stk. 2*, eller for opfyldelse af pligterne i forhold til bisidderen, jf. § 12, *stk. 2*.

Om udlevering af materiale i øvrigt til ministre, embedsmænd og eventuelt andre, der indkaldes til at afgive forklaring, henvises til § 16. For så vidt angår den endelige beretning, som undersøgelseskommissionen skal afgive, henvises til § 20.

Det følger af *stk. 2*, at bisidderne er undergivet den samme tavshedspligt som den, der gælder for medlemmerne af kommissionen. Det samme gælder for personer, der efter § 4, *stk. 4*, anmodes om at yde bistand til kommissionen, og som i den forbindelse får udleveret materiale fra kommissionen.

Tavshedspligten er ikke til hinder for, at bisidderen gør sin klient bekendt med indholdet af det materiale, som bisidderen har adgang til, jf. § 12, *stk. 3*. Har bisidderen imidlertid fået pålæg om ikke at gøre klienten bekendt med bestemte oplysninger, vil det være i strid med tavshedspligten, hvis det alligevel sker. Det samme gælder, hvis bisidderen i strid med § 12, *stk. 3*, udleverer materiale til klienten.